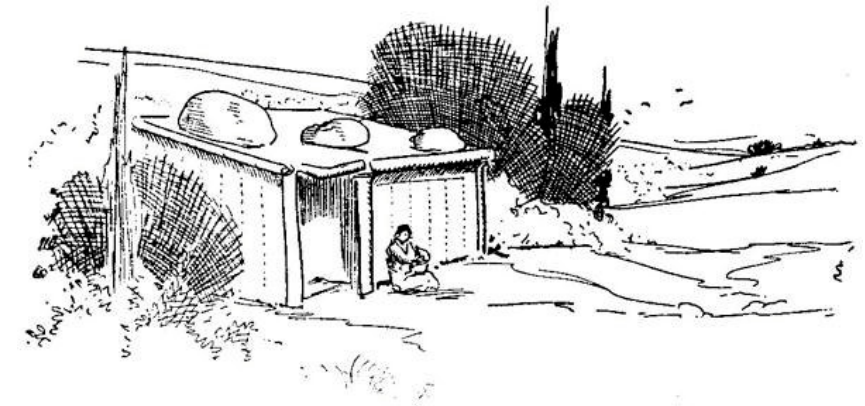

אוצר המלך

אגדה פרסית

היו להם שני ילדים, יוסוף, הקרוי אחרי יוסף, שנמכר על ידי אחיו למצריים ונעשה שם משנה למלך, ופטימה על שמה של בתו של הנביא מוחמד ואישה של עלי המפורסם.

אבדול קרים עבד אצל חוואי ולא קיבל כל משכורת מאדונו, אלא רק תבואה ובדים, שהספיקו לצורכי המשפחה. על כסף הוא רק שמע, אך לא ראה מעולם ולא ידע את ערכו. יום אחד האדון שלו היה כה מרוצה מעבודתו שנתן לו עשרה קראן, מטבעות שוות כחמישה שקלים בכספנו. לאבדול נראה זה אוצר גדול והוא חזר הביתה לאישתו ואמר "ראי זאבה, הנה אוצרות עבורך." אישתו שמחה מאוד וגם הילדים צחקו באושר.

ואז אמר אבדול קרים "מה נעשה עם סכום הכסף הגדול הזה? האדון נתן לי גם יום אחד חופשי, אז אם תסכימו, אלך לעיר המפורסמת משאד, רק עשרים קילומטר מכאן, אתרום חלק

אבדול קרים היה פועל חקלאי, שחי עם אישתו זאבה, בעמק יפה, שמדרונותיו סביב היו מכוסים מטעי פרי, אפרסקים, ענבים ואחרים. למרות שפירוש שמה של זאבה היה "היפה ביותר", היא לא הייתה אישה יפה, אך בגלל שמה חשבה את עצמה כזו, והייתה ואהבה להתלבש יפה.

אבדול קרים נכנס לחצר הגדולה, והתפלא
מהעושר של המסגד, מהשטיחים הנהדרים,
קישוטי זהב, אבני החן. בצניעות שם שני קראן,
תרומתו הקטנה, על הקבר המקודש.
הוא יצא לרחובות, עבר בין הדוכנים בהם מכרו
כלי מטבח, אחריהם חנויות צורפים, אופים,

מהסכום למקדש של האימם הקדוש ואז אבקר
בחנויות ואקנה הכל שאת והילדים רוצים."
"קנה לי חתיכת בד משי לשמלה חדשה" אמרה
זאבה.

"ואני רוצה סוס וחרב" אמר יוסוף הקטן.
"ולי קנה מטפחת הודית וזוג נעלי זהב" אמרה
פטימה.

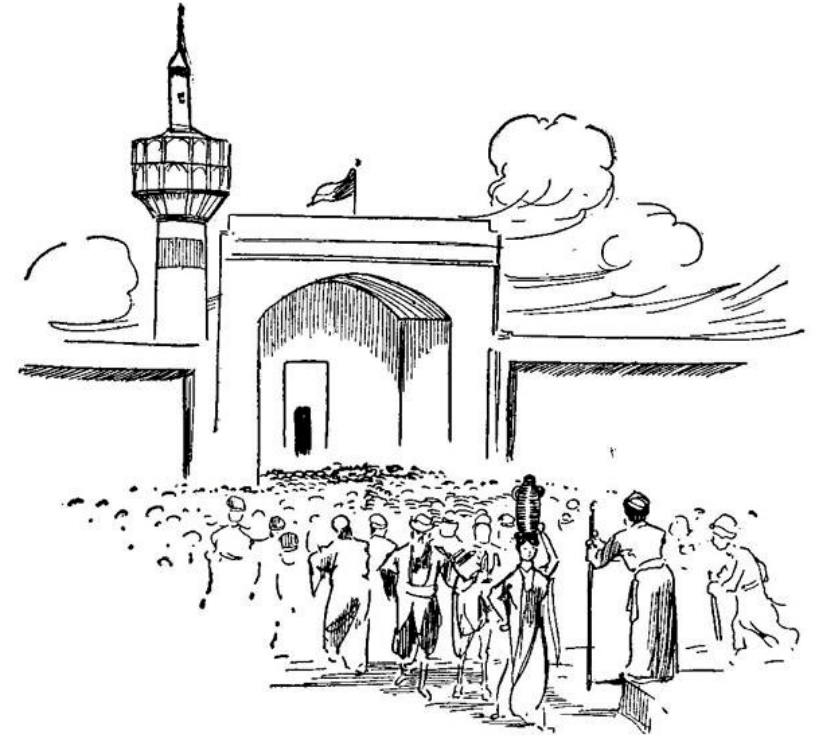
"תקבלו אותם מחר בערב" ענה אבא. הוא לקח
אלה גדולה בידו ויצא לדרך.

כשעבר אבדול קרים את הגבעות והגיע
למישור, ראה את העיר פרוסה לפניו. הוא
התפלא ממראה של כיפות הזהב, גגות
מבריקים וצריחי המסגדים שמהם נקראו
האנשים לתפילה.

הוא בא לשער המקדש ושאל האם מותר לו
להיכנס.

"כנס, תן כל תרומה שתוכל ואללה יברך אתך"
הייתה תשובה.

"מאתיים קראן" חזר אבדול בהפתעה. אתה מתכוון לאלה?" והוציא אחד מכיסו.
"כן בוודאי" אמר הסוחר "ודע לך שזה מחיר נמוך ביותר עבור הבד הזה."
אבדול חשב כמה שמאוכזבת תהיה אישתו.
"זאבה מסכנה" נאנח.

קצבים, עד שהגיע לאזור שבו מכרו בדי משי.
הוא נכנס לאחד החנויות ואחרי הרבה בחירה
ולבטים בחר חתיכת בד ארגמן עם רקמה
נהדרת. "את זה ארצה לקחת" אמר "מה
המחיר?"
"אתה לקוח חדש" אמר הסוחר "ולכן אבקש רק
מאתיים קראן (כמאה שקל). מאחרים הייתי
דורש שלוש מאוד ואולי אפילו יותר."

"מי מסכן?" שאל הסוחר.
"אישתי" ענה אבדול קרים.
"מה עניין שלי עם אישתך?" שאל הסוחר, והוא
התחיל לכעוס כי ראה שטרח לשווא.
"אסביר לך" אמר אבדול קרים "האדון שלי נתן
לי עשרה קראן, וזו הפעם הראשונה שקיבלתי
כסף כלשהו. רציתי לקנות בד משי לאישתי,
סוס וחרב לבני הקטן ומטפחת הודית ונעלי
זהב לבתי פטימה הקטנה. והנה אתה רוצה
מאתיים קראן בשביל חתיכת הבד הזו. איך
אוכל לשלם לך ועוד לקנות את הדברים
לילדי?"
"בזבזתי את זמני ופרסתי את הבדים היפים
ביותר בשביל, בטלן שכמותך! צא מהחנות
שלי! לך לזאבה הטיפשית שלך ולילדיך
המטומטמים. קנה להם כמה עוגיות וסוכריות
ואל תתקרב יותר לחנות שלי!"

גם כששאל על מחיר החרב, מטפחת הודית או זוג נעליים לילדה.

אבדול מיואש התחיל כבר לחזור הביתה כשבדרך פגש בקבצן שביקש "ידידי, תן לי נדבה. מחר יום שישי, יום קדוש למוסלמים. מי שנותן לעניים, נותן לאל, והאל בוודאי יחזיר לו את זה שבעתיים."

"מכל אלה שפגשתי היום, אתה היחיד שאוכל לעשות עסק אתו" אמר אבדול קרים "הנה שמונה קראן. תשתמש בהם בשרות האל, ואל תשכח להחזיר לי זאת שבעתיים."

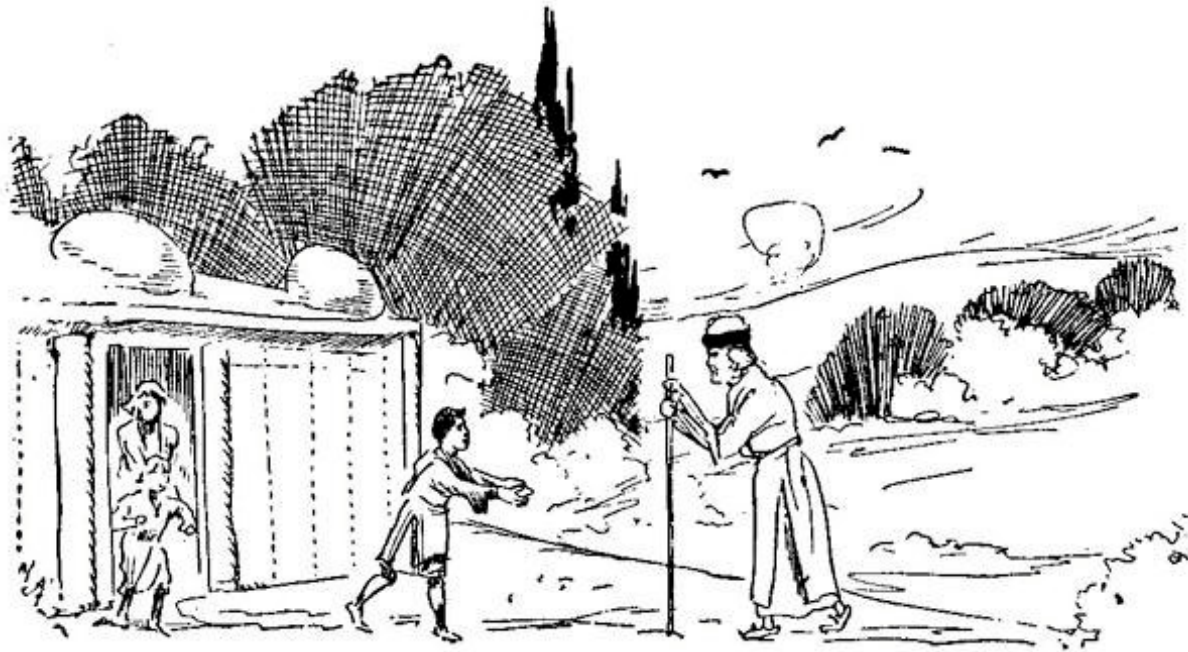
הקבצן הפיקח עטף את הכסף והבטיח פעם להחזיר אותו שבעתיים, ואבדול המשיך הביתה. כשרק ראו אותו מרחוק רץ אליו יוסוף הקטן ושאל חסר נשימה "איפה הסוס והחרב שלי? ואחריו פטימה ששאלה מיד "איפה המטפחת והנעליים שהבטחת?" וגם זאבה שאלה על בד המשי לשמלה.

הוא הוריד נעל מרגלו והתחיל להרביץ בו לאבדול קרים ולגרשו מהחנות. אבדול הלך לחנויות צעצועים ושמע שסוס הזול ביותר יעלה כמאה קראן, והסוחר שם רק לעג לו כששמע שיש לו רק שמונה קראן. כך קרה

למחרת האדון קרא לאבדול, כינה אותו שוב
"טיפש" ואמר "יש לי עבודה יפה שתחכים

אותך. לך לשדה ותחפור באר. תחפור עד
שתמצא מים תחת האדמה."
ימים רבים עבד אבדול בשדה תחת שמש
יוקדת וחפר, אך כשהגיע לעומק של כעשרה
מטר מצא כלי נחושת מלא אבנים עגולות
לבנות, שזרחו בשמש. הוא ניסה לנשוך באחד,
אך האבן לא נשברה בשיניו. אז אמר לעצמו

אבדול קרים נראה כל כך נבוך שאישתו אמרה
"שקט ילדים. אבא לא יכול היה להביא את הכל
אתו, אז העמיס את הדברים על הסוס והשאיר
אותם לשמירה של משרת, שבוודאי יביא אותם
הנה עוד מעט." אבל כששמעה את כל הסיפור,
ובמיוחד על שמונה קראן שאבדול נתן לקבצן,
כעסה מאוד. היא הלכה לאדון של אבדול קרים
וסיפרה לו הכל.

גם האדון של אבדול כעס. "מה, הטיפש הזה
נתן שמונה קראן לקבצן? שלחי אותו אלי",
וכשאבדול בא אמר ברוגז "אתה חושב את
עצמך איש גדול, אבדול. אני מעולם לא נותן
מטבע נחושת לקבצן, ואתה נתת לו כסף.
הקבצן הבטיח לך שתקבל בחזרה שבעתיים?
אז כך זה יהיה עכשיו" וכשפניו של אבדול קרים
התבהרו הוסיף "אבל לא בכסף, אלא במכות".
ומיד המשרתים שלו זרקו את אבדול על הארץ
ונתנו לו מאה מכות על כפות רגליו.

"יתכן שהאדון זרע כאן אורז וזה הפך לאבנים.
אולי יש עוד קצת."
והוא המשיך לחפור ומצא עוד כלי, מלא אבנים
בצבעים שונים. אז הוא נזכר כי במשאד ראה
אבנים כאלה מוצעים למכירה, והחליט
שבהזדמנות ראשונה ילך העירה עם האבנים
האלה. בינתיים הסתיר אותם ולא סיפר על כך
לאיש.

הוא לא נאלץ לחכות הרבה, כי אחרי קצת
חפירה נוספת הופיעו מים בבור, והאדון שלו
היה מרוצה כל כך שנתן לו שוב יום מנוחה. לכן
אבדול יצא אל העיר משאד. אך לפני שנכנס
לחומות העיר הטמין את מרבית האוצר לרגלי
עץ, תחת אבן גדולה. הוא מילא את כיסיו
באבני החן שמצא והלך ישר לחנות תכשיטים,
אותה ראה בביקורו הקודם. הסוחר ישב
בכניסה לחנות עם מקטרתו בפיו.

"אולי תרצה לקנות כמה אבנים כאלה" שאל
אבדול והצביע על מה שמונח היה על אחד
המדפים.

"כן, אם יש לך טובות ממש" ענה הסוחר, כי
אבדול לא נראה לו לאיש שתהיה לו יותר מאבן
אחת, אם בכלל.

"יש לי כאן כיס מלא" אמר אבדול.
"כיסך בוודאי מלא בחצץ" אמר הסוחר. אך
כשאבדול הראה לו חופן אבני החן הופתע כל
כך שלא יכול היה לדבר. הוא נרעד כולו ואמר
לאבדול לחכות קצת, השאיר את חנותו לשוליה
ועזב בריצה. הוא חזר יחד עם מפקד
המשטרה.

"אני לא אשם" קרא הסוחר "זה האיש. כיסיו
מלאי יהלומים, אבני אודם, פנינים יקרות. הוא
בוודאי מצא את האוצר האבוד של צירוס.
אסרו את אבדול ומצאו אצלו את אבני החן,
ואחר כך הביאו את זאבה ואת הילדים ושלחו
אותם, תחת משמר כבד לעיר הבירה.
באותו זמן המלך חלם, במשך שלושה לילות
רצופים, על הנביא הקדוש שהביט עליו
בחומרה ואמר "אבבאס, שמור וכבד את הידיד
שלי." וכאשר בלילה השלישי המלך העז לשאול
"ומי הידיד של קדושתך?" שמע "זה איש עני,

ובחיוך הוסיף "כבר הוכנה שמלת משי לאישתך
זאבה, וגם סוס וחרב ליוסוף ומטפחת הודית
ונעלי זהב לפטימה לא שכחנו."
כי המלך קרא כבר את הדוח שמסר לו ראש
המשטרה, ובו כל הפרטים אודות אבדול קרים.
וכך אדיקותו של אבדול והמתת למקדש ולקבצן
חזרו אליו לא רק שבעתיים, אלא הרבה מעבר
לכל החלומות, והכל לרווחת המקדש והעניים.

פועל שלמרות העוני שלו נתן חמישית ממה
שהיה לו למקדש במשאד, ואת היתר לעניים.
ועכשיו, לאחר שמצא את אוצר המלך צירוס,
מביאים אותו לבירה כדי להעניש אותו."
המלך יצא מיד לדרך לקראת אבדול. אחרי
יומיים רכיבה פגש תחילה מאה רוכבים
חמושים ואחריהם את אבדול האומלל, רוכב על
גמל בידיים קשורות בחוזקה. לידו צעדו
הילדים, בוכים מרות, יחד עם אמא שלהם.
המלך עצר את הגמל ובמו ידיו התיר את קשריו
של אבדול.

אבדול קרים פרץ בבכי, כרע ברך בפני המלך
והתחנן "אם תצווה להרוג אותי, לפחות שחרר
את אישתי ואת ילדיי חפים מפשע."
המלך הרים את אבדול מהארץ ואמר לו "לא
באתי להרוג אותך אלא לכבד אותך. אחרי
שתנוח, תחזור לאזור מגוריך ולא כאסיר, אלא
כמושל המחוז."